

Yla, Stutthof, Garbės teismas, politiniai kaliniai, Žemkalnis, 1947

Jaunasis mano Kolega,

Skubu į laišką atsakyti, bijodamas, jei šiuo metu nespėsiu, dėl kitų skubių darbų, galiu visai neatsakyti, kaip daugeliui jau trys mėnesiai neatsakau. Tuo metu, kai Jūsų minimas dalykas iškilo, buvau ligonis / prasirgti teko 2 ir pusė mėnesio/. Žmonės, kuriuos Jūsų atsiminimai palietė, buvo jau padarę žygiu Garbės Teisme. Apie tai sužinojęs/buvo prisidėjęs dar vienas šio reikalo neskanus apeliavimas į spaudą/, parašiau p. Redaktoriui/kaip tik dėl šio pastarojo dalyko/laišką, ~~kuris~~ išpėdamas, kad visas šis reikalas yra nuėjęs į teismą ir kad kaip tik dėlto privalu susilaikyti nuo bet kokio sąskaitų suvedimo / Tokio tono buvo tas antrasis reikalas!/, kol teismas šio reikalo nebaigs spręsti. Dėl Jūsų atsiminimų konkrečiai nieko nesu rašęs. Bet jis matyt padarė bendrą išvadą. Jums dėlto neturėjau pareigos ką nors rašyti, kadangi Jūsų tas nelietė. Savo nuomonę dėl Jūsų keliamų dalykų turiu, bet ji asmeniška. Mes Stutthofe taip pat turėjome šio ir to, tačiau kiek kas jau rašė ne žodeliu neprisiminė ir pas mus nėra, kiek žinau nuotaikos kelti tų dalykų į viešumą. Jeigu yra dvi "teisybės" reikia jas išsiaiškinti viena ar kita forma, o ne jas viešumai atiduoti. Tas tinka, mano mielas Bičiuli, ne tik Jums. Toks yra mano asmeniškasis nusistatymas ir, manau, jis pakankamai krikščioniškas. Man visiškai nėra svarbu, kas kaltas, bet netikslu ^{ka} spaudoj prasideda teismas liečias mūsų, kaip politinių kalinių apskritai gerą vardą. Manau ne kam kitam buvo išrinktas Garbės Teismas!